

[....] Πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὄφελος ἀσκεῖν μουσικὴν,

Ἄρκάσι δὲ καὶ ἀναγκαῖον. [...]

Παρὰ μόνοις γὰρ Ἄρκάσι
πρῶτον μὲν οἱ παῖδες ἐθίζονται ἐκ νηπιῶν

ᾄδειν τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας
κατὰ νόμους,

οἷς ἕκαστοι ὕμνοῦσι τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς
κατὰ τὰ πάτρια·

μετὰ δὲ ταῦτα [...] κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς θεάτροις
πολλῇ φιλοτιμίᾳ
χορεύουσι

τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς [...].

Καὶ οὐδὲν ἡγοῦνται μὲν αἰσχρὸν
ἀρνηθῆναι μὴ γινώσκειν τι τῶν ἄλλων μαθημάτων,
τὴν γε μὴν ὥδῃν οὐτ' ἀρνηθῆναι δύνανται
διὰ τὸ κατ' ἀνάγκην πάντας μανθάνειν,
οὔθ' ὁμολογοῦντες

Για ὅλους τους ανθρώπους είναι ωφέλιμο να ασκούνται στη μουσική,

για τους Ἀρκάδες, ὁμως, (εἶναι) και απαραίτητο.

Γιατί, μόνον στους Ἀρκάδες
πρῶτον τα παιδιά συνηθίζουν από τη νηπιακή τους ηλικία
να τραγουδούν τους ὕμνους και τους παιάνες
σύμφωνα με τους μουσικούς ρυθμούς,
με τους οποίους ο καθένας εξυμνεῖ τους τοπικούς ἥρωες και τους
θεοὺς
κατὰ τα ἤθη και ἔθιμα των προγόνων.

Κι ἔπειτα, κάθε χρόνο στα θεάτρα,
με μεγάλο συναγωνισμό
παίρνουν μέρος σε χορωδίες και ψάλλουν ἄσματα για τους θεοὺς
με τη συνοδεία των αὐλητῶν του Διονύσου.

Και δε θεωροῦν καθόλου ντροπή
να παραδεχθoύν ὅτι δε γνωρίζουν κάτι από τα ἄλλα μαθήματα,
το τραγούδι, ὁμως, δε μπορούν να αρνηθoύν (ὅτι το ξέρουν),
επειδὴ υποχρεωτικά ὅλοι το μαθαίνουν,
οὔτε, αν το παραδεχθoύν,

ἀποτρίβεσθαι
διὰ τὸ νομίζεσθαι τοῦτο τῶν αἰσchrῶν παρ' αὐτοῖς. [...]

Ταῦτά τέ μοι δοκοῦσιν παρεισαγαγεῖν οἱ πάλαι
οὐ τρυφῆς χάριν καὶ περιουσίας,

ἀλλὰ
θεωροῦντες μὲν τὴν αὐτουργίαν ἐκάστων
καὶ συλλήβδην τὸ ἐπίπονον καὶ σκληρόν τῶν βίων,
θεωροῦντες δὲ τὴν αὐστηρίαν τῶν ἠθῶν,

ἣτις παρέπεται αὐτοῖς

διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ στυγνότητα τοῦ περιέχοντος
τὴν ὑπάρχουσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς τόποις.

μποροῦν να ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτὸ,
ἐπειδὴ αὐτὸ θεωρεῖται ντροπὴ στὴν κοινωνία τους.

Αὐτά μου φαίνεται ὅτι τα θέσπισαν οἱ παλιοὶ
ὄχι γιὰ να καλλιεργήσουν τὴ φιληδονία καὶ τὴν ἐπίδειξη πλοῦτου,

ἀλλὰ <γιὰ να κάνουν τὸν χαρακτήρα τῶν Ἀρκάδων ἠπιότερο>,
ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ μια μεριά παρατηροῦσαν τὸν μόχθο τοῦ καθενός
καὶ με λίγα λόγια τὴν κοπιαστικὴ καὶ σκληρὴ ζωὴ τους,
κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἐπειδὴ παρατηροῦσαν τὴν αὐστηρότητα τῶν
ἠθῶν,

ἣ ὁποία τους ἀκολουθεῖ <τὴν ὁποία δηλαδὴ οἱ Ἀρκάδες ἔχουν ὡς
μόνιμο γνώρισμα> ,

ἐξαιτίας τῆς ψυχρότητας καὶ τῆς τραχύτητας τοῦ φυσικοῦ
περιβάλλοντος,

που ὑπάρχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸς τόπους (ἐκεῖνους).